

[Tove Lindbo Larsen]

for det mellemkirkelige arbejde, både lokalt og på stiftsplan, i mellemkirkelige udvalg og centralt i det mellemkirkelige råd. Ikke alle kirkelige kredse syntes, at det var en fremragende idé. Derfor er det bemærkelsesværdigt, at der med høringen ikke har været udtalt ønsker om ændring af de gældende regler, men alene været ønske om at ændre forsøgsordningen til at blive permanent. Det synes jeg er meget tilfredsstillende.

At loven revideres nu et år før ventet, skal ses som noget praktisk, så det følger den øvrige valgperiode. Det er i øvrigt også min opfattelse, at det mellemkirkelige udvalg og det mellemkirkelige råd fungerer tilfredsstillende. Udvalgenes arbejde har været omtalt i diverse årsberetninger, hvilket ligeledes har været tilfældet med det kirkelige råd. Det fortæller os, at det var rigtigt at demokratisere det mellemkirkelige arbejde, som jo havde en helt anden struktur, før vi fik lovgivning omkring det. Jeg føler, at den interesse, der var og er for det mellemkirkelige arbejde, er flyttet, sådan at endnu flere er blevet optaget af, hvad der virkelig foregår og skal foregå. Den række af flytninger af paragraffer i lovforslaget til økonomiloven er vi enige i, det giver en bedre oversigt og et bedre arbejdsredskab, når alt om økonomi er samlet et sted.

Vi finder det da også i orden, at der ydes dækning for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste – og jeg understreger dokumenteret – til de møder, de kurser, der afholdes for menighedsråds- og provstiudvalgsmedlemmer, som vil være relevante for deres arbejde. Hvad angår stiftøvrighedens sanktionsmuligheder over for ulovligheder, hænger de sammen med den decentralisering af administrationen, der blev vedtaget i 1992. Vi synes, at dette lovforslag er tilfredsstillende og vil gerne medvirke til dets gennemførelse.

Torben Rechendorff (KF):

Ligesom den foregående ordfører betragter Det Konservative Folkeparti forslaget om at gøre den eksisterende lovgivning om folkekirkens deltagelse i mellemkirkeligt arbejde permanent som det vigtigste element i det lovforslag, ministeren nu har lagt på bordet.

Det er vel rigtigt at sige, at debatten forud for Folketingets vedtagelse i 1989 af nyordningen af det mellemkirkelige arbejde var ganske

voldsom. Man skal ikke overse, at mange var glade for, at der nu omsider kom, om jeg så må sige, ordnede forhold på området. Andre var noget skeptiske, og så var der jo også en kerne af modstandere – højtråbende modstandere.

På den baggrund er det meget tilfredsstillende at konstatere, at det er lykkedes for det første officielle mellemkirkelige råd at balancere smukt igennem både de oversøiske og de undersøiske skær. Jeg synes, der er god grund til ved denne lejlighed at sige tak for det arbejde, der er udført i det mellemkirkelige råd under en kompetent formands ledelse og med et dygtigt sekretariat i ryggen.

I vid udstrækning er kontakter og samtaler og samkvem mellem menigheder og kirkesamfund i udlandet blevet en del af den lokale danske menigheds dagligdag, og det var jo just meningen med det, vi lavede i 1989.

Nu gøres ordningen altså permanent, og det hilser Det Konservative Folkeparti med stor glæde. Det er altid godt, når permanente ordninger bliver til efter grundig debat, og debatten har nu stået på i godt fire år i det mellemkirkelige råd, i de mellemkirkelige stiftsudvalg og rundt omkring i de danske menigheder. Nu kan ingen med føje hævde, at de ikke ved, hvad det er, de siger ja eller nej til, og vi siger altså ja.

Det var lidt ejendommeligt i den forbindelse forleden dag at læse i en avis, at et fremtrædende medlem af et stiftsudvalg – ja, det var en biskop – hævdede, at nu trækker Folketinget igen noget ned over hovedet på os uden forudgående debat. Nu har debatten altså stået på i fire et halvt år. Gad vidst, om han rigtig har fulgt med i, hvad der foregår.

Jeg har lyst til at spørge ministeren om en enkelt detalje. Jeg kan forstå, at ministeren i slutningen af 1993 udsendte cirkulære og bekendtgørelse om valg til stiftsudvalgene, og det er ministeren i sin gode ret til; det har han selvfølgelig gjort på baggrund af den da eksisterende eller den nu eksisterende lov. Alligevel spørger jeg ministeren: Havde det nu alligevel ikke været praktisk at koordinere tingene og få sagen på plads her i Folketinget, inden man skred til valg af stiftsudvalg? Man har da haft tid nok til at forberede sagen.

Endvidere vil jeg gerne stille ministeren et andet spørgsmål, hvis svar jeg dog tror jeg kender. Det er nemlig: Hvad er egentlig grunden